

Sant Vicenç de Benviure

Castellbisbal

Ubicació

Comarca: Vallès Occidental
Lloc/Adreça: Nucli urbà de Castellbisbal. Pl. de l'Església s/n (08755 Castellbisbal)
Emplaçament A la Plaça de l'Església, dins el nucli urbà de Castellbisbal.

Coordenades:

Latitud: 41.4752
Longitud: 1.98064
UTM Est (X): 414888
UTM Nord (Y): 4592012

Classificació

Número de fitxa 08054-5
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Gòtic Modern Renaixement
Segle XVI
Estat de conservació Bo
Notes de conservació: Després de la Guerra Civil l'església fou rehabilitada i restaurada. La darrera fase de restauració va concloure el 1988.
Protecció Legal
Observacions protecció: BPU
Número inventari IPA núm. 27373
Generalitat i altres inventaris
Accés Fàcil
Ús actual: Religios
Titularitat Privada
Titular: Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. C/ d'Armenteres, 35. 08980 Sant Feliu de Llobregat
Fitxes associades:
[La Rectoria](#)
Autoria de la fitxa Raquel Valdenebro Manrique

Descripció

Situada al centre de la població, l'Església de Sant Vicenç és un edifici de planta basilical, coberta amb voltes de creueria a l'interior i amb una teulada a doble vessant a l'exterior. Es tracta d'una obra en mur de mamposteria irregular amb les cantonades reforçades per carreus de mida més gran i ben disposats, que ha estat arrebossada posteriorment i pintada en color groc, deixant a la vista les cantonades i els marcs d'algunes obertures. L'orientació de l'edifici guarda la tradició de les esglésies amb l'absis orientat a llevant i la portalada principal a ponent. La capçalera de l'església és poligonal i es cobreix de forma independent amb una coberta vuitavada. A l'exterior mostra grans contraforts, que també han estat arrebossats, deixant a la vista només el seu vèrtex exterior. Aquests contraforts s'escauen sobre les capelles laterals que s'adossen a la nau central, descarregant el pes de la nau central que sobresurt considerablement en alçada respecte a les capelles. La façana d'accés, a la plaça de l'església i un ull de bou superior són pràcticament els únics elements arquitectònics i decoratius que s'aprecien, donant com a resultat un edifici molt auster i senzill. La porta d'accés és adintellada i destaca, com a únic element decoratiu l'emmarcament en una estructura sobreafegida a la façana, formada per un portal amb dues columnes sobre bases quadrangulars, i un timpà triangular. El timpà es troba ocupat amb una moderna escultura representant el bust fins a mig cos de Sant Vicenç, amb els braços oberts vestit amb túnica, que s'adapta al marc arquitectònic representat pel timpà. El campanar, situat al costat esquerre, és de base quadrada, amb finestres d'arc ogival i coronament emmerletat. L'interior de l'església és fruit de la restauració efectuada a partir de l'any 1939, tot i que conserva de manera força íntegra els elements originals que es pogueren salvar. Interiorment l'església compta amb una nau única flaquejada per capelles a banda i banda. La coberta es realitza amb cinc de trams de volta a quatre vents separats entre si per arcs torals de diafragma. La pedra de la nervadura de les arcades, així com les claus de volta s'aprecia i destaca sobre l'arrebossat i pintura de les parets i voltes del sostre fet en color crema. L'absis es cobreix amb una volta estrellada amb nervadures que recauen sobre el mur de propi absis i finalitzen en culs de llàntia esculpits. Per ordre, de l'absis al cor, les claus de volta representen Sant Vicenç, Sant Pere, Sant Pau, Sant Joan Baptista, Sant Joan Evangelista i Sant Miquel Arcàngel. Als peus de l'església, sobre l'entrada s'ubica el cor, aixecat ja al segle XVI, al qual s'accedeix per una escala de cargol situada al cantó nord de l'edifici. El cor recau sobre una volta a quatre vents i es protegeix amb una barana de pedra obrada amb mètopes amb decoració vegetal esculpida que omplen l'espai entre els pilars. La il·luminació interior és força pobre i es realitza mitjançant el rosetó de la façana principal i dos finestrals de volta de mig punt als murs de l'absis. Els murs laterals sobre les capelles no compten amb finestres. Les capelles laterals han canviat diverses vegades les advocacions. Actualment destaquen al cantó nord de l'església les capelles de la Mare de Déu de Montserrat, la el Sant Crist, i la capella del Baptisteri. Al mur de migdia destaquen la Capella del Santíssim i la Immaculada. La Capella del Santíssim, situada a la dreta del presbiteri fou originalment la capella dedicada al Roser. A partir del 1877 fou reformada i ampliada per l'arquitecte Adrià Casademunt a fi de convertir-la en la capella del Santíssim, sent ornada amb les imatges del Lavatoris de Peus i el Sant Sopar realitzats per l'artista Miquel Carbonell. La decoració interior de les capelles es correspon a altars de factura moderna, que substitueixen als antics. El presbiteri es troba sobre elevat i presidit per una imatge de Crist Ressuscitat feta en bronze obra de l'artista Ricart.

Observacions:

Es troba inclòs al POUM dins el catàleg de béns a protegir amb el núm. A.20

Història

L'Església Parroquial de Sant Vicenç va ser construïda a finals del segle XVI. Hi ha documentada, l'any 1568, una reunió dels prohoms del nucli al pati de l'antic castell bisbal per tal de finançar la construcció d'un nou temple que substituís l'antiga capella de Sant Vicenç del Castell. La nova església està documentada l'any 1580 i fou acabada el 1598. L'any 1758 l'església fou objecte d'una reforma important, refent-se la teulada, els arcs i les llunetes. L'interior fou arrebossat amb morter i emblanquinat amb guix. També es fou de nou el paviment i el pis del cor. La visita pastoral del 1859 informava que l'església parroquial es trobava en bon estat, tot i que era insuficient per a la població que creixia aquells anys. Segurament per aquest motiu, el 1866 es feren algunes reformes, entre les quals consta la pintura i l'engrandiment de la zona del presbiteri, que fou dotada de graons i paviment nou. L'edifici fou durament afectat pels aconteixements de la Guerra Civil (1936-1939), quan l'edifici fou afectat per la caiguda d'alguns obusos que produïren la gairebé destrucció total de la teulada, l'absis i la volta de la nau central. Una descripció de l'edifici realitzada per mossèn Joan Albareda comentava que el 1939 l'església es trobava encara sense teulada i amb el presbiteri ple de runes de les voltes que havien caigut. Les capelles laterals es trobaven plenes de runes de material de guerra. El paviment de l'església també havia patit considerablement, ja que s'havien abocat fems i abonaments químics que l'havien cremat. A la nau centra encara s'hi podien trobar dos vehicles espatllats de l'exèrcit republicà, i en la capella del Santíssim hi havia boicois de vi buits i molta runa. Els oficis religiosos eren celebrats llavors al local de l'antic Sindicat, situat al carrer de Pi i Margall. Poc després s'habilità un petit altar sota el portal de l'església, mentre que el fidels podien escoltar la missa des de la plaça, però fou durant poc temps, ja que les inclemències del temps ho feien molt incòmode. Veient que les voltes de l'església encara s'aguantaven es van treure les runes del presbiteri, però també existia l'inconvenient de la pluja. Per aquest motiu, es va passar a dir la missa a la Capella de la Puríssima, amb el perill que això significava. La reconstrucció de l'església començà l'octubre del 1939, i foren cabades el 1940. De manera provisional va ser col·locat un altar de fusta al presbiteri, procedent del Monestir de Montserrat. No fou fins el 1952 en que fou construït el nou Altar Major i el Sagrari. El 1954 s'inaugurava la sagristia i el 1960 s'estrenava el nou retaule central i el baldaquí. Es repicaren els arcs torals de l'absis i la clau de volta del presbiteri i les capelles laterals. També s'estucaren i pintaren les parets laterals i la cúpula, i es construï l'altar del sagrat Cor i el vitrall de Sant Llorenç. RUIZ (1998: 277). Les obres continuaren el 1966, moment en el qual es feu el vitrall de Sant Esteve, i el 1973, quan tingué lloc la reconstrucció de la façana, el portal major amb frontó actual, i el paviment de la nau central i les capelles. Com a darrera fase de millores, cal fer esment de la renovació i ampliació del presbiteri l'any 1988. RUIZ (1998: 278)

Bibliografia

RUIZ I ELIAS, A. (1998) Notes històriques: parròquia de Castellbisbal. Castellbisbal.

